

L
U
X
4

Wie is hier goed en wie is slecht?
Katy is vastbesloten de waarheid
boven water te krijgen

ORIGIN

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

ORIGIN

LUX-SERIE DEEL 4

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Oorspronkelijke titel Origin
Oorspronkelijke uitgever Entangled Publishing LLC

© 2012 Jennifer L. Armentrout
© 2018 voor deze uitgave Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Vertaling TOTA, Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp t4design, Liesbeth Thomas
Opmaak binnenwerk Andries Mol, www.studio-mol.com

ISBN 9789401913768
ISBN e-book 9789401913775
NUR 285

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Voor mijn moeder, die mijn grootste fan en supporter was.
Je zult worden gemist, maar nooit vergeten.*

HOOFDSTUK 1

Katy

Opnieuw was ik hondsberoerd. Erger dan toen ik ziek was van de mutatie of toen het onyx in mijn gezicht werd gespreid. De gemuteerde cellen in mijn lichaam stuiterden rond alsof ze probeerden zich door mijn huid heen een weg naar buiten te klauwen. Misschien deden ze dat ook wel. Het voelde alsof ik werd opengespleten. Op mijn wangen verzamelde zich steeds meer vocht.

Dat waren tranen, begon het me langzaam te dagen.

Tranen van pijn en woede – een withete razernij die zo krachtig was dat ik achter in mijn keel de smaak van bloed dacht te proeven. Of misschien was het echt bloed en dreigde ik wel in mijn eigen bloed te verdrinken.

Ik kon me maar vaag herinneren wat er was gebeurd nadat de deuren waren dichtgegaan. Daemons afscheidswaarden spookten elk moment dat ik wakker was door mijn hoofd: *Ik hou van je, Katy. Ik heb altijd van je gehouden en zal dat altijd blijven doen.* Sissend waren daarna de deuren dichtgegaan, en ik was alleen achtergebleven met de Arum, die me volgens mij probeerden te verslinden.

Alles was op zwart gegaan en daarna was ik weer wakker geworden in deze wereld waar ademen pijn deed. Terugdenken aan zijn stem, aan wat hij had gezegd, maakte de kwelling iets draaglijker. Maar dan dacht ik weer aan Blakes glimlach toen we afscheid hadden genomen terwijl hij het touwtje met het opaal in zijn handen hield – het opaal dat ik om mijn hals had gedragen en dat Daemon me had gegeven vlak voordat de sirenes waren gaan loeien en de deuren omlaagkwamen – en dan laaide mijn woede weer op. Ik was gevangengenomen, en ik wist niet of Daemon met de anderen naar buiten had weten te komen.

Ik wist helemaal niets.

Ik dwong mezelf mijn ogen te openen en knipperde tegen het felle licht dat op me neerscheen. Heel even kon ik niet voorbij het heldere schijnsel kijken. Alles was omgeven door een gloed, maar uiteindelijk loste die op en zag ik achter de lampen een wit plafond.

‘Mooi, je bent wakker.’

Ondanks het kloppende, brandende gevoel ging mijn lichaam op slot bij het geluid van de onbekende mannenstem. Ik probeerde te zien waar die vandaan kwam, maar er schoot een verlamdende pijn door mijn lichaam. Ik kon mijn nek, mijn armen of benen niet bewegen.

Het bloed stolde in mijn aderen van afgrijzen. Ik had banden van onyx om mijn hals, polsen en enkels zodat ik bleef liggen. Paniek kreeg me in zijn greep en sloeg de lucht uit mijn longen. Ik moest weer denken aan de blauwe plekken die Dawson om Beths hals had gezien. Er trok een rilling van angst en walging door me heen.

Voetstappen kwamen dichterbij en in mijn blikveld verscheen een gezicht, dat schuin werd gehouden en het licht blokkeerde. Het was een man van misschien achter in de

veertig. Hij had kortgeschoren donker haar met wat grijs erin en droeg een donkergroen militair uniform. Op de linkerkant van zijn borst had hij drie rijen kleurige insignes en rechts een adelaar met gespreide vleugels. Ook al was mijn brein verdoofd door pijn en was ik in de war, toch besepte ik dat deze man belangrijk was.

‘Hoe voel je je?’ vroeg hij op vlakke toon.

Langzaam knipperde ik met mijn ogen, terwijl ik me afvroeg of hij dat serieus meende. ‘Alles... Alles doet pijn,’ bracht ik moeizaam uit.

‘Dat komt door de banden, maar dat weet je volgens mij wel.’ Hij gebaarde naar iets of iemand achter hem. ‘Toen we je overbrachten hebben we voorzorgsmaatregelen moeten nemen.’

Me overbrachten? Terwijl ik hem aanstaarde begon mijn hart sneller te kloppen. Waar was ik in vredesnaam? Was ik nog steeds in Mount Weather?

‘Mijn naam is sergeant Jason Dasher. Ik zal je losmaken, zodat we kunnen praten en er naar je kan worden gekeken. Zie je die donkere spikkels op het plafond?’ vroeg hij. Mijn blik volgde de zijne, en toen zag ik de bijna onzichtbare vlekjes. ‘Dat is een mengsel van onyx en diamant. Je weet wat het onyx doet, en als je je tegen ons verzet, stroomt deze ruimte ermee vol. Wat voor tolerantie je ook mag hebben opgebouwd, hier helpt die je niet.’

Het hele vertrek? In Mount Weather was het maar een puffe in mijn gezicht geweest. Geen eindeloze stroom.

‘Wist je dat diamanten de hoogste lichtbrekingsindex hebben? Ook al heeft diamant niet dezelfde pijnlijke effecten als onyx, in grote hoeveelheden en wanneer het onyx ingeschakeld is, kan het Luxen leegtrekken, zodat ze niet meer uit de Bron kunnen putten. Op jou zal het dezelfde uitwerking hebben.’

Goed om te weten.

‘Deze kamer is bij wijze van veiligheidsmaatregel uitgerust met onyx,’ vervolgde hij, terwijl zijn donkerbruine ogen zich weer op de mijne richtten. ‘Voor het geval je op de een of andere manier contact zou kunnen maken met de Bron of iemand van mijn personeel aanvalt. Bij hybriden weten we nooit precies waar die allemaal toe in staat zijn.’

Op dat moment dacht ik niet dat ik zonder hulp rechtop zou kunnen gaan zitten, laat staan als een ninja iemand te lijf gaan.

‘Begrijp je wat ik zeg?’ Afwachtend hief hij zijn kin op. ‘We willen je geen pijn doen, maar als je een bedreiging vormt, schakelen we je uit. Begrijp je dat, Katy?’

Ik wilde geen antwoord geven, maar wilde ook dat die ellendige onyxbanden werden losgemaakt. ‘Ja.’

‘Mooi zo.’ Hij glimlachte, maar op een ingestudeerde manier en niet erg vriendelijk. ‘We willen niet dat je pijn lijdt. Dat is niet waar het bij Daedalus om gaat. En het past helemaal niet bij wat we zijn. Op dit moment geloof je dat waarschijnlijk niet, maar we hopen dat je zult gaan begrijpen waar wij ons mee bezighouden. De waarheid achter wie wij zijn, en de Luxen.’

‘Dat is op dit moment... moeilijk te geloven.’

Sergeant Dasher leek dat op te vatten voor wat het was, waarna hij omlaagreikte onder de koude tafel. Er klonk een harde klik en toen gleden de banden vanzelf van mijn hals en enkels. Terwijl ik bibberig ademhaalde, hief ik langzaam mijn trillende arm op. Hele delen van mijn lichaam waren of verdoofd, of overgevoelig.

Toen hij een hand op mijn arm legde, kromp ik in elkaar. ‘Ik zal je geen pijn doen,’ zei hij. ‘Ik wil je alleen maar helpen om overeind te gaan zitten.’

Omdat ik maar weinig controle had over mijn bibberende ledematen, was ik niet in de positie om daartegen te protesteren. De sergeant had me in een paar tellen rechtop gezet. Ik greep de randen van de tafel beet voor steun terwijl ik een paar keer diep in- en uitademde. Mijn hoofd bungelde als een vochtige deegklodder aan mijn nek en mijn haar gleeed over mijn schouders, zodat de kamer even aan het zicht werd onttrokken.

‘Het kan zijn dat je een beetje duizelig bent. Dat gaat als het goed is wel weer over.’

Toen ik mijn hoofd weer ophief, zag ik een kleine, kalende man in een witte laboratoriumjas naast een deur staan die zo glanzend zwart was dat het vertrek erin werd weerpiegeld. In zijn ene hand had hij een kartonnen bekertje en in de andere iets wat eruitzag als een bloeddrukmeter.

Langzaam liet ik mijn ogen door de kamer gaan. Die deed me denken aan de spreekkamer van een krankzinnige dokter, ingericht met tafeltjes waar instrumenten op lagen, kasten en zwarte slangen die met beugels aan de muur waren bevestigd.

Toen de sergeant hem dichterbij wenkte, kwam de man in de laboratoriumjas naar de tafel en bracht voorzichtig het bekertje naar mijn mond. Ik dronk gretig. Het koele vocht verzachtte mijn rauwe keel, maar ik dronk te snel en verslikte me, waardoor ik hard en pijnlijk moest hoesten.

‘Ik ben dr. Roth, een van de artsen hier op de basis.’ Hij zette het bekertje opzij en haalde een stethoscoop uit zijn zak. ‘Ik ga alleen even naar je hart luisteren, oké? Daarna meet ik je bloeddruk.’

Ik schrok even op toen hij het koude metalen membraan tegen mijn huid drukte.

Vervolgens drukte hij het tegen mijn rug. ‘Haal maar

eens goed diep adem.’ Toen ik dat deed, herhaalde hij zijn instructies. ‘Mooi. Steek je arm nu eens opzij.’

Dat deed ik, en op hetzelfde moment merkte ik het rode litteken om mijn pols op. Boven mijn andere hand zat er ook een. Ik slikte moeizaam en wendde mijn blik af, want ik stond op het punt helemaal te flippen, zeker toen mijn ogen die van de sergeant vonden. Die waren niet vijandig, maar het waren wel de ogen van een vreemde. Ik was helemaal alleen – bij vreemden die wisten wat ik was en me hadden gevangengenomen met een doel.

Mijn bloeddruk moest wel torenhoog zijn, want mijn pols hamerde en het strakke gevoel in mijn borstkas betekende vast niet veel goeds. Terwijl de manchet werd opgepompt, haalde ik een paar keer diep adem en vroeg: ‘Waar ben ik?’

Sergeant Dasher sloeg zijn handen achter zijn rug ineen. ‘Je bent in Nevada.’

Ik staarde hem aan, en de muren – die helemaal wit waren, op die glanzende zwarte vlekjes na – leken op me af te komen. ‘Dat is... Dat is helemaal aan de andere kant van het land. Een andere tijdzone.’

Stilte.

Toen begreep ik het ineens. Er ontsnapte me een verstikte lach. ‘Area 51?’

Het bleef stil, alsof ze het bestaan van een dergelijke plek niet konden bevestigen. Area 51, godverdomme. Ik wist niet of ik moest lachen of huilen.

Dr. Roth haalde de manchet los. ‘Haar bloeddruk is wat aan de hoge kant, maar dat was te verwachten. Ik zou graag wat nader onderzoek doen.’

Voor mijn geestesoog verschenen visioenen van experimenten en allerlei akelige dingen. Snel liet ik me van de tafel glijden en op benen die mijn gewicht amper konden dragen

stapte ik bij de mannen weg. ‘Nee. Dit kunt u niet doen. U kunt niet...’

‘Jawel hoor,’ onderbrak sergeant Dasher me. ‘Onder de Patriot Act mogen we iedereen, menselijk of niet, die een risico vormt voor de nationale veiligheid aanhouden, naar een andere plek brengen en in hechtenis houden.’

‘Wat?’ Mijn rug raakte de muur. ‘Ik ben geen terrorist.’

‘Maar je bent wel een risico,’ antwoordde hij. ‘We hopen daar verandering in te brengen, maar zoals je zelf kunt zien heb je afstand gedaan van je recht op vrijheid op het moment dat je werd gemuteerd.’

Doordat mijn benen het begaven gleed ik langs de muur omlaag en viel ik hard op mijn gat. ‘Ik kan niet...’ Mijn brein was niet bereid iets hiervan te verwerken. ‘Mijn moeder...’

De sergeant zei niets.

Mijn moeder... O mijn god, mijn moeder moest wel in alle staten zijn. Ze zou in paniek raken en er kapot van zijn. Hier zou ze nooit overheen komen.

Met mijn handpalmen tegen mijn voorhoofd gedrukt kneep ik mijn ogen dicht. ‘Dit is niet oké.’

‘Wat dacht je dan dat er zou gebeuren?’ vroeg Dasher.

Ik deed mijn ogen weer open en ademde haperend uit.

‘Dacht je dat je, als je een overheidsinstelling binnen-drong, zomaar zonder problemen weer naar buiten zou kunnen lopen? Dat zulke acties geen consequenties hebben?’ Gebukt ging hij voor me staan. ‘Of dat een groepje jongelui, alien of hybride, zonder dat wij het goedvonden zo ver zou kunnen komen als jullie?’

Een kilte verspreidde zich door mijn lichaam. Goeie vraag. Wat hadden we wel niet gedacht? We hadden al vermoed dat het een val kon zijn. Ik had me daar zo goed ik kon op voorbereid, maar we konden niet zomaar weglopen en

Beth daar aan haar lot overlaten. Dat zouden we geen van allen hebben gekund.

Ik keek op naar de man. ‘Wat is er... met de anderen gebeurd?’

‘Die zijn ontsnapt.’

Opluchting stroomde door me heen. In elk geval was Daemon niet ergens opgesloten. Dat bood me enige troost.

‘Om eerlijk te zijn hoefden we maar één van jullie te pakken. Of jou, of degene die je gemuteerd heeft. Als we de een hebben, komt de ander vanzelf.’ Hij zweeg even. ‘Op dit moment is Daemon Black van onze radar verdwenen, maar we vermoeden dat dat niet lang zo zal blijven. Onze research heeft ons geleerd dat de band tussen een Luxen en degene die hij of zij muteert heel sterk is, vooral tussen man en vrouw. En zover wij hebben kunnen nagaan, zijn jullie twee... bijzonder close.’

Mijn opluchting smolt weg als sneeuw voor de zon, en angst kreeg me in zijn greep. Het had geen zin om te doen alsof ik geen idee had waar hij het over had, maar ik zou nooit bevestigen dat Daemon degene was die mij had gemuteerd. Nóóit.

‘Ik weet dat je bang en kwaad bent.’

‘Ja, allebei die gevoelens zijn heel sterk.’

‘Dat is ook te begrijpen, maar we zijn niet zo verkeerd als je denkt, Katy. We hadden alle recht om dodelijke methoden te gebruiken toen we je gevangennamen. We hadden je vrienden kunnen doden, maar dat hebben we niet gedaan.’ Hij kwam overeind en sloeg zijn handen weer ineen. ‘Je komt er nog wel achter dat wij niet de vijand zijn.’

Niet de vijand? Dat waren ze wel degelijk – een grotere bedreiging dan een hele meute Arum – omdat de hele overheid achter hen stond. Omdat ze zomaar mensen konden

oppakken en ze overal van konden weghalen – van hun familie, hun vrienden, hun hele leven – zonder dat hun een strobreed in de weg werd gelegd.

Ik zat echt diep in de shit.

Terwijl de situatie tot me doordrong, dreigde mijn wankele zelfbeheersing het te begeven, en begaf het vervolgens helemaal. Een enorme angst zwiepte door me heen, sloeg om in paniek en zorgde voor een akelige mengeling van emoties die werd aangezwengeld door adrenaline. Mijn instinct nam het over – het soort waar ik niet mee was geboren, maar dat was gevormd door wat ik geworden was toen Daemon me had geheeld.

Ik sprong overeind. Mijn pijnlijke spieren schreeuwden het uit in protest en mijn hoofd tolde door de plotselinge beweging, maar ik bleef rechtop staan. De dokter stapte opzij en stak met een wit weggetrokken gezicht een hand uit naar de muur. De sergeant verblikte of verbloosde niet; hij was niet bang voor mijn stoere gedrag.

Een beroep doen op de Bron had makkelijk moeten zijn, gezien alle heftige emoties die door me heen gingen, maar die stroomde niet toe – dat soort roes dat je voelt wanneer je op een hoog punt in een achtbaan zit – en er bouwde zich zelfs geen statische elektriciteit op op mijn huid.

Er was niets.

Door het waas van afgrijzen en paniek dat mijn gedachten vertroebelde sijpelde weer wat realiteitszin naar binnen, en ik herinnerde me dat ik de Bron hier binnen niet kon gebruiken.

‘Dokter?’ zei de sergeant.

Omdat ik een wapen nodig had schoot ik om hem heen naar de tafel met de kleine instrumenten. Ik wist niet wat ik zou doen als ik uit deze kamer zou weten weg te komen. De

deur kon wel op slot zitten. Ik dacht niet verder na dan die ene seconde. Ik moest hier gewoon weg. Nu.

Maar voordat ik het blad met instrumenten kon bereiken, sloeg de dokter met zijn hand tegen de muur. Er volgde een afschuwelijk, welbekend geluid van lucht die met kleine pufjes ontsnapte. Een andere waarschuwing was er niet. Geen geur. Geen verandering in de luchtsamenstelling.

Maar die kleine spikkels op het plafond en de muren gaven onyx af dat als wapen werd gebruikt, en daar viel niet aan te ontkomen. Ik wist niet hoe ik het had. De adem werd me afgesneden terwijl een gloeiendhete pijn zich vanaf mijn schedel over de rest van mijn lichaam verbreidde. Het was net alsof er benzine over me werd uitgegoten, ik in brand werd gestoken en er een vuur over mijn huid raasde. Mijn benen begaven het en mijn knieën raakten met een klap de tegelvloer. De met onyx geladen lucht drong al mijn lichaamscellen binnen. Er kwam geen einde aan. Er was geen hoop dat het vuur zou worden gedoofd doordat Daemon snel begreep wat er aan de hand was, en in stilte schreeuwde ik zijn naam, keer op keer, alleen kwam er geen antwoord.

Er was niets anders dan pijn, en er zou ook niets anders zijn dan dat.

Daemon

Er waren eenendertig uur, tweeënveertig minuten en twintig seconden verstreken sinds de deuren zich hadden gesloten en me hadden afgescheiden van Kat. Eenendertig uur, tweeënveertig minuten en tien seconden sinds ik haar voor het laatst had gezien. Eenendertig uur en eenenveertig minuten was Kat nu in handen van Daedalus.

Ze hadden me opgesloten in een hutje van maar één kamer, dat in werkelijkheid een cel was die was ingericht met

alles wat een Luxen kwaad zou maken, maar dat had me niet kunnen tegenhouden. Ik had die deur en de Luxen die me bewaakte een ander sterrenstelsel in geslingerd. Er sloeg een bittere woede door me heen die mijn ingewanden overdekte met een laagje zuur toen ik vaart maakte, langs de rij hutjes stormde, het groepje huizen ontweek en regelrecht op de bomen af vloog rondom de Luxen-gemeenschap die zich schuilhield in de schaduwen van de Seneca Rocks. Maar toen ik nog niet eens halverwege was, zag ik een wit waas op me af komen.

Wilden ze me tegenhouden? Nou, dat ging mooi niet gebeuren.

Slippend kwam ik tot stilstand, en het licht ging langs me heen en draaide zich toen vliegensvlug om. Het had de vorm van een mens en kwam vlak voor me staan, zo helder dat de Luxen de donkere bomen achter in een gloed zette.

We proberen je alleen maar te beschermen, Daemon.

Net zoals Dawson en Matthew hadden gedacht me te beschermen door me in Mount Weather tegen de grond te slaan en me vervolgens op te sluiten. Nou, met die twee had ik nog een flinke appel te schillen.

We willen je niks aandoen.

‘Jammer.’ Snel keek ik achterom. Daar verzamelden zich nog meer Luxen. ‘Ik heb er anders geen problemen mee om jullie iets aan te doen.’

De Luxen voor me stak zijn armen uit. *Het hoeft niet zo te gaan.*

Een andere manier was er niet. Toen ik mijn menselijke gestalte liet vervagen, was het net alsof ik te strakke kleren uittrok. Een roodachtig wit licht verspreidde zich als bloed over het gras. *Laten we zorgen dat we dit snel achter de rug hebben.*

Geen van hen aarzelde.

Ik ook niet.

De Luxen schoot naar voren in een waas van fel oplichtende armen en benen. Ik dook onder zijn armen door en sprong achter hem weer op. Ik greep zijn armen beet en gaf hem een trap tegen zijn gebogen rug. Maar die Luxen was nog niet gevloerd of een ander nam zijn plaats al in.

Terwijl ik opzijsprong, haalde ik degene die op me af gestormd kwam neer door mijn arm uit te steken naar zijn nek, waarna ik door in elkaar te duiken maar ternauwernood een trap in mijn richting wist te ontwijken. Ik was hier blij mee – met de lichamelijke van vechten. Ik legde al mijn woede en frustratie in elke dreun en schop die ik uitdeelde, en wist er zo nog drie uit te schakelen.

Een lichtstoot sneed door de schaduwen, regelrecht op mij gericht. Ik bukte en ramde met een vuist tegen de grond. Terwijl de schokgolf naar buiten toe uitwaaierde, vloog de aarde omhoog en werd de Luxen door de lucht geslingerd. Ik sprong op en pakte hem vast, terwijl er een fel, helder licht van me af straalde en heel even de nacht in dag veranderde.

Ik draaide om mijn as en smeed hem weg als een discus.

Hij smakte tegen een boom en viel op de grond, maar kwam snel weer overeind. Terwijl hij opnieuw op me af kwam, sleepte een wit licht met een blauwige ondertoon als de staart van een komeet achter hem aan. Op het moment dat hij een bal energie met de kracht van een kernbom naar me toe keilde, slaakte hij een onmenselijke strijdkreet.

O, dus hij wilde het op die manier spelen?

Ik boog opzij; in het langssuizen doofde de flits sissend uit. Ik stapte naar achteren, maakte contact met de Bron en liet die warmdraaien. Toen ramde ik mijn voet naar beneden, zodat er nogmaals een krater ontstond die naar buiten

toe uitwaaierte en de Luxen uit evenwicht bracht. Met uitgestoken arm ontketende ik de Bron. Als een kogel schoot die van mijn hand en trof hem midden op zijn borst.

Hij stortte neer – weliswaar levend, maar flink gemangeld.

‘Waar denk je dat je mee bezig bent, Daemon?’

Toen ik de kalme stem van Ethan Smith hoorde, draaide ik me om. De Oudere stond in zijn menselijke gestalte een paar meter verderop tussen de gevallenen. Mijn lichaam trilde van ingehouden kracht. *Dan hadden ze maar niet moeten proberen me tegen te houden. Niemand van jullie had moeten proberen me tegen te houden.*

Ethan sloeg zijn handen voor zich in elkaar. ‘Je zou niet bereid moeten zijn je gemeenschap op het spel te zetten voor een mensenmeisje.’

De kans was groot dat ik hem zometeen een enorme knal zou geven. *Zij is geen onderwerp waar ik ooit met jou over in discussie ga.*

‘Wij zijn jouw soort, Daemon.’ Hij zette een stap naar me toe. ‘Je moet bij ons blijven. Als je achter die mens aan gaat, zul je alleen maar...’

Ik stak mijn hand uit en greep de Luxen die op me af gesloten kwam bij de kladden. Ik draaide me naar hem toe, en allebei namen we onze menselijke gestalte aan. Er verscheen een blik van angst in zijn ogen. ‘Meen je dat nou?’ grauwde ik.

‘Verdomme,’ mompelde hij.

Ik tilde die stomme klootzak de lucht in en smakte hem keihard tegen de grond. Aarde en steentjes vlogen ons om de oren toen ik weer rechtop ging staan en naar Ethan keek.

De Oudere trok wit weg. ‘Je vecht tegen je eigen soort, Daemon. Dat is onvergeeflijk.’

‘Ik vraag helemaal niet om vergeving. Ik vraag niet om problemen.’

‘Je kunt verstoten worden,’ dreigde hij.

‘Raad eens?’ Ik stapte naar achteren, terwijl ik de Luxen op de grond in de gaten hield. Die begon weer te bewegen. ‘Dat kan me niet schelen.’

Ethan straalde een en al woede uit, en zijn kalme, bijna gehoorzame gezichtsuitdrukking verdween. ‘Dacht je soms dat ik niet weet wat je met dat meisje gedaan hebt? Wat je broer heeft gedaan met die andere meid? Jullie hebben dit allebei over jezelf afgeroepen. Dat is precies de reden waarom we niet met hen omgaan. Mensen zorgen alleen maar voor problemen. En jij zorgt wel degelijk voor problemen, omdat je de aandacht op ons vestigt. Daar zitten we niet op te wachten, Daemon. Je zet heel wat op het spel voor een mens.’

‘Dit is hún planeet,’ zei ik – een uitspraak waar ik mezelf mee verraste, maar het was waar. Kat had het eerder gezegd, en ik herhaalde het nu. ‘Wij zijn hier te gast, vriend.’

Ethan kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Voorlopig wel.’

Met schuin gehouden hoofd hoorde ik die twee woorden aan. Je hoefde geen genie te zijn om te beseffen dat ze een waarschuwing inhielden, maar op dat moment had die voor mij geen prioriteit. Kat wel. ‘Kom niet achter me aan.’

‘Daemon...’

‘Ik meen het, Ethan. Als jij of iemand anders achter me aan komt, hou ik me niet meer in, zoals daarnet.’

‘Is ze dit echt allemaal waard?’ vroeg de Oudere honend.

Er trok een koude wind langs mijn ruggengraat. Zonder de steun van de Luxen-gemeenschap zou ik helemaal alleen staan en in geen enkele kolonie van hen terechtkunnen. Nieuws deed snel de ronde; daar zou Ethan wel voor zorgen. Maar toch aarzelde ik geen moment.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ze is álles waard.’

Scherp zoog Ethan zijn adem naar binnen. ‘Dan ben je hier klaar.’

‘Dat moet dan maar.’

Ik draaide me om en ging door de bomen snel op weg naar mijn huis. Mijn brein draaide overuren. Een plan had ik niet echt. Niets concreets, maar ik wist dat ik een paar dingen nodig zou hebben. Geld was daar een van. Een auto. De hele weg naar Mount Weather rennen was geen optie. Teruggaan naar huis zou moeilijk worden omdat ik wist dat Dee en Dawson daar zouden zijn, en zij zouden proberen me tegen te houden.

Op dat moment wilde ik hen dat weleens zien proberen!

Maar terwijl ik de rotsige heuvel over ging en vaart maakte, overschaduwden Ethans woorden mijn plannen: *Jullie hebben dit allebei over jezelf afgeroepen*. Was dat echt zo? Het antwoord was simpel, een waarheid als een koe: Dawson en ik hadden de meisjes allebei in gevaar gebracht domweg door belangstelling voor hen te tonen. Voor geen van ons twee was het de bedoeling geweest dat hun iets overkwam, of dat ze doordat wij ze heelden zouden muteren tot iets wat het midden hield tussen mens en Luxen, maar we waren op de hoogte geweest van de risico's.

Zeker ik wist heel goed wat die waren.

Dat was ook de reden waarom ik Katy in het begin van me af had gehouden, er alles aan had gedaan om haar uit de buurt te houden van Dee en mij. Deels om wat er met Dawson was gebeurd, maar ook omdat er zoveel risico's aan kleefden. En toch had ik Kat meegevoerd diep deze wereld in. Ik had haar ernaartoe geleid, en moest je zien wat dat haar had gebracht.

Het mocht niet op deze manier gaan.

Als er iemand gevangen moest worden genomen, als het in Mount Weather met iemand slecht had moeten aflopen, had ik dat moeten zijn. Niet Kat. Nooit zij.

Met een binnensmondse vloek kwam ik vlak voordat ik het bos achter me liet bij een gedeelte waar zilverkleurig maanlicht op de grond viel, en onwillekeurig vertrapte ik mijn pas.

Mijn ogen gingen regelrecht naar Kats huis en een gewicht drukte op mijn borstkas.

Het huis was donker en stil, zoals het jarenlang was geweest voordat zij er was komen wonen. Er viel geen enkel leven te bespeuren, het was alleen een lege, donkere huls van een huis.

Naast de auto van haar moeder bleef ik staan en ik haalde hijgend adem, zonder dat de druk op mijn borst minder werd. Ik wist dat ik in het donker niet werd gezien, en als het MvD of Daedalus naar me uitkeek, konden ze me zó gevangen nemen. Dat zou het makkelijker voor me maken.

Als ik mijn ogen sloot, zag ik Kat naar de voordeur komen, in dat stomme shirt met de tekst MIJN BLOG IS BETER DAN JOUW VLOG, en dat korte broekje... die benen...

Man, ik had zo hufferig tegen haar gedaan, maar ze had zich daardoor niet van de wijs laten brengen. Nog geen seconde.

In mijn eigen huis floepte licht aan. Een tel later ging de voordeur open en verscheen Dawson. Het briesje voerde zijn zachte gefoeter met zich mee.

Ik moest toegeven dat Dawson er duizend keer beter uitzag dan de laatste keer dat ik hem had gezien. De donkere kringen onder zijn ogen waren bijna verdwenen. Hij was ook een beetje aangekomen. Voordat het MvD en Daedalus hem gevangen hadden genomen, waren we bijna niet uit

elkaar te houden, behalve dan dat hij langer en ruiger haar had. Ja, hij zag er prima uit. Hij had Bethany terug.

Ik wist dat dat verbitterd klonk, maar dat kon me niet schelen.

Zodra mijn voeten het verandatrapje raakten, sloeg er een schokgolf van me af, waardoor er barsten in het beton van de treden verschenen en de vloerplanken rammelden.

Mijn broer deed een stap achteruit en trok wit weg. Er welde een ziek gevoel van voldoening in me op. 'Je had me zeker niet zo snel terug verwacht?'

'Daemon.' Dawsons rug raakte de deur. 'Ik weet dat je kwaad bent.'

Weer schoot er een stoot energie van me af, die tegen de onderkant van het dak sloeg. Het hout kraakte. Er verscheen een scheur in, dwars door het midden. Terwijl de Bron bezit van me nam, veranderde mijn zicht van kleur en werd de wereld wit. 'Je hebt geen idee, broertje.'

'We wilden zorgen dat je veilig bent, totdat we weten wat we moeten doen – hoe we Kat terug kunnen krijgen. Meer niet.'

Ik haalde diep adem, terwijl ik naar Dawson toe stapte om hem recht in de ogen te kijken. 'Leek het jullie daarom het beste om mij maar op te sluiten in de gemeenschap?'

'We...'

'Dachten jullie soms dat jullie me konden tegenhouden?' Er sloeg een kracht van me af die tegen de deur achter Dawson aan knalde, die uit zijn scharnieren tilde en het huis in blies. 'Ik brand de hele wereld plat om haar te redden.'

Daemon doet alles om Katy terug te krijgen

Nu Katy gevangengenomen is, zet Daemon alles op alles om haar te vinden. Wat er ook maar op zijn pad komt, ruimt hij uit de weg. Ondertussen kan Katy, die omringd is door vijanden, niets anders doen dan proberen te overleven. Maar wie zijn nou echt de bad guys? De gevaarlijkste tegenstander blijkt al die tijd al vlakbij te zijn geweest. Zodra ze dat doorhebben, weten Daemon en Katy niet meer aan wiens kant ze moeten staan. Als ze überhaupt nog een keuze hebben.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

'Een verslavende mix van bovennatuurlijke aspecten, duistere mysteries en prikkelende romantiek' – MyPerfectBookLife

'Heerlijke serie! En Daemon is officieel mijn bookish boyfriend' – KwantelnWonderland.com

'Ik werd steeds enthousiaster. Op de een of andere manier klopt alles gewoon' – AdorableBooks.nl

De Lux-serie is **Jennifer L. Armentrout** op haar best. Deze schrijfster van young adult, new adult en fantasy brengt alles waar ze om bekendstaat samen in deze weergaloze serie vol romance, humor en spanning.

ISBN 978 94 0191 376 8 NUR 285

9 789401 913768

www.zomerenkeuning.nl

Z&K